

Carta oberta al jovent comunista

Mònica Chirivella – Militant d'Arran

L'experiència acumulada pel moviment socialista internacional ens permet comprendre, als **joves militants** que treballem per continuar el fil roig, que no podem deslligar el projecte comunista del context en el qual s'ha de desenvolupar. Les experiències revolucionàries de què ens hem de nodrir teòricament per a construir un nou present socialista no es poden entendre aïllades dels **processos de llarga durada que les situen històricament**, necessàriament amb un context previ de construcció de les condicions de possibilitat objectives i subjectives perquè es donaren aquelles experiències.

En el nostre cas, ens ha tocat viure la llarga ressaca de la **derrota del projecte comunista**. Després del complex desenvolupament del moviment socialista entre la segona meitat del segle XIX i l'inici del XX, que permet construir amb gran rigorositat la teoria revolucionària i contrastar-la amb una pràctica revolucionària creixent, el cicle d'experiències socialistes a Europa entra en una fase d'estancament, forçada en part per la Guerra Freda. Serà, però, a partir de la fi d'aquesta i de la derrota militar i ideològica de l'URSS quan el comunisme entra definitivament en la fase de guaret de la que en som hereus.

Tot i això, contràriament a la “fi de la història” que vaticinava Fukuyama, el vell fantasma que recorria el món torna a reclamar el seu lloc tímidament. Les dues crisis capitalistes recents, que tornen a posar en dubte un cop més les promeses d'estabilitat i progrés de la classe mitjana, han gestat **un canvi generacional que permet el retorn de les tesis comunistes**. Aquesta nova generació política estem cansats de la derrota ideològica i estratègica que arrosseguem i som conscients de la nova condició de possibilitat que permet materialitzar un nou projecte comunista. Un nou projecte que ens allunye de la falta d'horitzó revolucionari que ens ha fet actuar per inèrcia, que **ens ha fet veure que com a Esquerra Independentista no tenim un projecte amb potencialitat real per a rompre amb la societat capitalista** i que, finalment, ens ha empès a formar-nos per eixir d'aquest atzucac mitjançant l'anàlisi dels postulats de fons del projecte actual.

En aquest sentit, malgrat que mitjançant la idea d'**indestriabilitat dels eixos** s'ha intentat superar la perspectiva parcialitzada de la realitat, **la caracterització del socialisme com a eix reduït a la lluita econòmica**, que respon a l'explotació que la classe treballadora rebem als nostres centres de treball, reproduceix aquesta parcialització de la lluita i reflecteix que l'error és encara més de fons.

A partir d'aquesta anàlisi fragmentada, es descarta **una perspectiva de classe que ens permeti entendre el control dels mitjans de producció com la base del domini polític de la burgesia**, que acumula poder social a partir de la reproducció del capital mentre es reproduceix la mateixa societat, i **no ens permet comprendre el paper que juguen diferents opressions, com la de gènere o la nacional**, dins la formació social capitalista en què vivim. Així, analitzem que la falta d'independència ideològica respecte als principis de la política burgesa han portat al moviment al llarg de la nostra història a confondre de forma constant el programa i la ideologia, cosa que s'ha fet cada cop més evident durant els últims anys.

Per aquest motiu, l'anàlisi de la formació social capitalista des d'una perspectiva essencialment **interseccional**, en què trobem tres eixos d'opressió que respondrien a tres sistemes diferenciats - malgrat es negue reiteradament-, és un dels trets principals que s'amaguen darrere de la indefinició ideològica actual. Això ens ha portat a desenvolupar un projecte impotent, que fa una crítica radical

a les diferents opressions però no es dota de les capacitats polítiques per a esdevenir un poder que confronte el poder del capital i, per tant, sense capacitat real per a confrontar aquest domini.

En conseqüència, **acabem reduint el projecte a reformes parcials** que no ens fan avançar en una estratègia per superar el capitalisme **o creant alternatives al marge del capital** que conviuen perfectament amb aquest i no li generen cap conflicte significatiu. La incapacitat de canviar el món en un pla material ens ha reduït a una crítica moral del sistema. Per aquest motiu, **revestim el nostre projecte d'un discurs que oscil·la entre les proclames revolucionàries i les demandes reformistes**; el que a la pràctica no és un projecte revolucionari sinó que respon a **un projecte socialdemòcrata que reflecteix l'interclassisme ideològic** del nostre moviment.

Quan parlem de projecte socialdemòcrata ens referim al projecte polític de la classe mitjana (formada per petita burgesia i sectors més benestants de la classe treballadora) que per sobreviure sota el jou de la gran burgesia que l'empeny a desaparèixer, necessita sostindre un projecte burgès amb petites reformes que l'afavoreixen però que manté l'estat actual de les coses: asseguren l'existència del capitalisme que els permet existir i gaudir d'unes **condicions de vida molt més acomodades que les del conjunt de la classe treballadora**. Aquest projecte té, en l'aposta institucional, la vessant que reflecteix els postulats de fons de forma més evident, però es beneficia de la necessària col·laboració de la crítica impotent de la resta del moviment.

És aquesta falta d'independència política de la classe treballadora, fruit de la derrota històrica del projecte comunista, el que ens ha subsumit sota el projecte socialdemòcrata i interclassista i, per tant, ens ha impedit desplegar un projecte realment trencador amb la societat burgesa. Per aquest motiu, **als joves comunistes ens correspon la tasca de reconstruir el projecte històric de la classe treballadora**, recuperant els principis irrenunciables que ens ha llegat l'experiència històrica del moviment socialista internacional per aplicar-los en el context actual dels PPCC. En aquest sentit, formar-nos i veure que la lluita es dona entre dues classes irreconciliables com a motor de la història ens porta a teoritzar la necessària presa del poder polític. És a dir, del **control dels processos que organitzen i reproduïxen la nostra societat**, com un procés necessàriament antagònic, en el qual **la classe treballadora haurem d'exercir la nostra dictadura de classe**¹ que transforme radicalment la societat i que confronte la dictadura actual del capital per abolir les classes com a objectiu final.

Per aquest motiu, la naturalització del control burgès de l'esfera productiva, així com del treball assalariat com a categoria que se'n deriva del domini del capital, no són més que reflexos d'aquesta falta d'independència i de l'assumpció del programa burgès per part del nostre moviment. Aquesta naturalització se'ns presenta de forma evident quan obviem el control dels mitjans de producció i reproducció de la nostra societat com a objectiu últim del nostre projecte i el reduïm a demandes de redistribució de la riquesa i reducció de la desigualtat. Tanmateix, l'anàlisi del **caràcter de classe de l'Estat burgès com a concreció del poder polític de la classe dominant** i, per tant, que assegura la reproducció de la societat burgesa com a fi últim és un altre dels principis als quals no podem renunciar.

Per tal de portar a la pràctica aquests principis i confrontar el poder del capital, que reproduceix constantment l'explotació i les opressions com a forma de domini, cal que conformem **un poder**

¹ Entenem per "Dictadura del proletariat" allò definit per Marx en *La lluita de classes a França de 1848 a 1850*: "com a punt de transició necessari per a arribar a la supressió de les diferències de classe, a la supressió de tot el règim de producció sobre el qual reposen aquestes, a la supressió de totes les relacions socials que corresponen a aquest règim de producció, al trastocament de totes les idees que emanen d'aquestes relacions socials".

propi com a classe, un poder que siga capaç de crear les condicions per confrontar el poder del capital i crear una nova societat. Per a complir aquest propòsit, no podem esperar que hi arribem reproduint un projecte indefinit, en el qual caben posicionaments antagònics. Perquè dir-nos revolucionaris no fa que automàticament el nostre projecte ho siga. La qüestió no és voler ser-ho, sinó **pensar de forma revolucionària i actuar en conseqüència**, tot elaborant una estratègia i tàctiques comunistes que convertisquen el criteri teòric que anem adquirint en criteri polític. I per fer això, hem de rebutjar aquells principis que ens allunyen d'una pràctica revolucionària i que reflecteixen la falta d'independència política que la classe treballadora presenta actualment vers el programa de la burgesia. Per tant, cal que desenvolupem un marc organitzatiu que responga nítidament al programa i a l'estratègia comunista. Un marc que no utilitze la **retòrica comunista com a pota radical** d'un projecte que a la pràctica reforça el programa socialdemòcrata en la seua acció quotidiana.

Els joves comunistes sabem que en **Arran es donen les condicions de possibilitat per a superar les limitacions del projecte actual i adoptar el programa comunista.** A l'EI ens trobem en un moment crític per la incapacitat de respondre a les limitacions de l'estratègia de la Unitat Popular que mostren les necessitats del moment històric. Ja portem anys veient com la crítica a aquestes limitacions, indefinida en un primer moment però que ens ha portat a adoptar el comunisme com a programa, s'ha topat amb uns postulats inqüestionables, que destaquen per la seua indefinició. Per aquest motiu, **han pogut fer de paraigües de posicionaments antagònics**, incloent-los discursivament però veient com a la pràctica s'imposava l'aposta socialdemòcrata.

Quan parlem de la indestriabilitat dels tres eixos, podem fer una crítica a les apostes etapistes i apostar per la **construcció del socialisme com a única manera de superar tota explotació i opressió** o, per contra, podem utilitzar-la per **rebaixar el programa socialista a una qüestió econòmica** i construir un projecte socialdemòcrata que situa tres eixos de reivindicació per sustentar-lo. Quan parlem d'Unitat Popular, podem parlar d'un **bloc històric revolucionari que necessàriament s'ha hagut de construir mitjançant la independència de classe del proletariat**, que esdevé classe hegemònica i imposa el seu projecte històric a la resta; o, per contra, podem construir un **bloc interclassista, a partir del subjecte «poble», que mantinga un discurs radical però que a la pràctica defense el programa socialdemòcrata.** És la indefinició de les categories el que permet aquest ventall i és el sentit comú hegemònic el que fa que s'impose la segona opció.

Actualment, la **falta de crítica** interna ha reforçat aquesta incapacitat per superar les limitacions. A més, l'assenyalament i combat contra aquell qui planteja la crítica està sent l'única manera de mantindre un projecte que està mostrant la seua falta de potencialitat revolucionària. Com a marxistes, hem de tindre clar que no és el programa (tres eixos) ni l'estratègia (UP) el que ha de ser necessàriament salvaguardat en un moment de canvi de cicle que ha permès veure les seues limitacions, sinó els objectius estratègics (**construcció del socialisme als PPCC com a forma de superació de tota opressió**) i els principis polítics irrenunciabls que ens permeten assegurar la **independència de classe** com a única manera de construir un projecte comunista.

Per això, els **joves comunistes** sabem que la pugna actual només es pot resoldre de dues maneres. O **construïm un nou present socialista que ens permeta pensar de nou en l'actualitat de la revolució** però, sobretot, que ens permeta portar-la a la pràctica de forma conscient mitjançant un programa comunista que responga a la complexitat de la formació social capitalista; o **continuem subordinant les esperances dels revolucionaris honestos** a una estratègia que redueix el comunisme a un annex social del projecte essencialment socialdemòcrata actual del moviment. Les

dues opcions són excloents i, per tant, qui diga que es poden donar alhora, estarà reforçant el segon posicionament.

Per sort, la **militància comunista al si d'Arran** no para de créixer. És únicament responsabilitat seua convertir els seus anhels revolucionaris en una realitat. Cal estar a l'alçada de la nostra missió històrica i alhora, valorar l'encoratjadora oportunitat que tenim en les nostres mans. Per assolir els nostres objectius, hem de ser-ne moltes més, més fortes i més convençudes. Per això, **fem una crida a tots els joves comunistes que honestament creuen, de nou, que la revolució és possible.** Organitzem-nos, units, en Arran. Convertim aquesta organització en el reflex d'un jovent que no està disposat a fer cap renúncia més, d'un jovent que, efectivament, té les capacitats per recollir l'herència de tots els combatents que ens han precedit en la llarga nit de la lluita de classes. D'un jovent que es mira als ulls i sent l'orgull que donen la coherència, la fermesa, la tenacitat i la tendresa. Fem-ho possible.